

LXV

⁷⁹ De p̄destinatione.

Qui precium poscit quod non meruisse videtur:
Atq; super fragilem ponit sua brachia cannam:
Illius/in dorso cancorū/semita stabit:
Deuolet inq; suum rictum/satis affa columba.

Prescien
tia dei.

Elegit nos in ipso
año cōstitutionem
mūdi vt essemus
sancti & imacula
ti in cōspectu ei⁹
in caritate q̄ p̄de
stinauit nos ī ado
ptionem filiorū .
Omnes quidē p̄
sciti paucivero ad
vitam p̄destinati
Nouit deus q̄ sūt
eius: ex his nemo
seducitur.

Scire nefas homini quę sit diuina voluntas:
Quid ve deus statuatur: quis finis: quę sibi merces:
Hęc fatui querunt: quibus est nimis anxia cura
Nosse: quod a superis decernit: atq; p̄bat. i.i.

Ad eph. i.
de pe. dif. iiii.
c. benedictus
ii. thimo. ii.